

Nejvzácnější ze signetů – takové, které se objeví jednou za generaci anebo za století – se podle našich záznamů projevují souběžně s dalšími podobnými, vždy ve zlomových časech naší historie. Jen jedenkrát však po Kontinentu kráčelo současně šest nejmocnějších. Třebaže to musela být fascinující podívaná, raději bych se nedožil chvíle, kdy by k tomu opět mělo dojít.

– STUDIE O SIGNETECH OD MAJORA DALTONA SISNEROSE

KAPITOLA DVA

*J*sou uvnitř!“ zařičí Tairn.
„*To už mi došlo.*“ Vyměním původní dvě dýky za jiné se slitinou v jílcích, které mám připevněné na stehnech, a rychle jednu podám Sawyerovi. „Nikdo z nás dnes nezemře.“

Přikývne a dýku si vezme.

„Maren, chraň Sawyera,“ nařídí Rhiannon. „Cat, pomoz všem, kterým můžeš. Pojďme.“

„Hádám, že já mám... zůstat tady?“ zavolá za námi Sawyer a potichu zakleje, zatímco my ostatní sprintem vyrazíme mezi řadami lůžek.

Jako první dorazíme ke dveřím, kde Winifred drží kvilejícího kadeta pěchoty za paže. „Violet, nechod tam –,“ vyhrkne.

„Zamkněte dveře!“ křiknu, když proběhneme ven.

„Myslíš, že je to zastaví?“ zpochybní moji výzvu Ridoc. Vstoupíme do tunelu a z pohledu, který se nám naskytne, všichni tři prudce zastavíme.

Přikrývky na všech provizorních lůžkách jsou odhozené bokem a odhalují vysátá těla. Obrátí se mi žaludek. Jak k tomu mohlo dojít tak rychle?

„Zatraceně.“ Ridoc, který stojí napravo ode mě, tasí další dýku, když ze dveří ošetřovny vyběhnou dva jezdci, oba z Druhého křídla.

Natáhnu se ke Xadenovi a zjistím, že jeho štíty jsou nejenom zvednuté, ale i zcela neproniknutelné.

Je to nepříjemné, ale v pohodě. Zvládnou bojovat sama, a navíc mám s sebou Ridoca a Rhi.

„*Nemáš usměrňovač,*“ připomene mi Tairn. Což znamená, že nedokážu přesně mířit blesky, zvláště ne uvnitř.

„*Vždycky jsem byla mnohem přesnější s dýkami než se svojí mocí. Varuj jezdce, kteří střeží ochranný štít.*“

„*To už jsem udělal,*“ odpoví.

„Zkontrolujte most!“ nařídí Rhiannon těm dvěma z Druhého křídla. Oba okamžitě vyrazí ke kvadrantu jezdců.

„*Až je zabijete, vynesete jejich těla ven, ať se můžeme pobavit jejich uškvařením,*“ navrhne Andarna.

„*Ted' ne.*“ Zklidním dech a snažím se soustředit.

„Mějte oči na stopkách,“ sykne Rhiannon hlasem pevným jako její ruka, která svírá dýku se slitinou v jílcích, a postaví se nalevo ode mě. „Pojďme.“

Tiše vyrazíme a rychle postupujeme chodbou. Já upírám oči vpřed, zatímco Rhi a Ridoc sledují situaci nalevo a napravo. Jejich mlčení mi prozrazuje všechno, co potřebuju vědět. Nikdo nezůstal naživu.

Procházíme zahnutou chodbou, mineme poslední lůžko, když vtom ze schodiště před námi seběhne písař. Řítí se k nám plnou rychlostí, až za ním vlaje roucho.

Přehodím si dýku v ruce a chytím ji za špičku. Srdce se mi rozbuší závratnou rychlostí.

„Kudy šli?“ zeptá se kadeta Rhi.

Písař si strhne kápi a odhalí rudě orámované oči s pavučinou červených žil, které se mu táhnou ke spánkům. Ne, rozhodně to není kadet. Sáhne si pod roucho, ale než se dotkne jílice meče, trhnu zápěstím.

Dýka se mu zaryje do hrudi na levé straně. Překvapeně vytřeští oči a nemotorně se zhroutí na zem. Ve zlomku vteřiny jeho tělo seschne.

„Zatraceně. Někdy zapomínám, jak jsi v tom dobrá,“ šeptne Rhi, a když znovu vyrazíme, důkladně zkoumá okolí.